



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 126/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. P. V., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Topoľčany č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave - pobočka v Nitre, č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť MUDr. P. V. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2006 doručená sťažnosť MUDr. P. V., T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave – pobočka v Nitre (ďalej len „krajský súd“), č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993.

V sťažnosti sťažovateľka uvádza, že rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993 bolo zrušené a vyporiadané podielové spoluvlastníctvo účastníkov k nehnuteľnostiam v katastrálnom území M., zapísaným na LV č. 83 ako parcela č. 209 - zastavaná plocha o výmere 249 m<sup>2</sup>, dom súpisné č. 15 a parcela č. 210 – záhrada o výmere 1096 m<sup>2</sup> (ďalej len „nehuteľnosti“) tak, že predmetné nehnuteľnosti boli prikázané do výlučného vlastníctva PharmDr. M. G., bytom T.

Ako ďalej uvádza sťažovateľka, nehnuteľnosti vlastnili jej rodičia, R. a V. V. V rokoch 1964-1966 ešte za života rodičov sťažovateľka vybuodovala k rodičovskému domu prístavbu z vlastných finančných prostriedkov (ďalej len „prístavba“). Prístavba sa nestala súčasťou hlavnej veci, t. j. súčasťou rodičovského domu, ale na základe geometrického plánu bol vydaný pre prístavbu samostatný list vlastníctva č. 161 a prístavbe bolo pridelené aj samostatné súpisné číslo 15.

Po smrti matky sťažovateľky v roku 1997 sa dedičmi nehnuteľností stal v jednej polovici otec sťažovateľky R. V., sťažovateľka so sestrou A. G. dedili každá po jednej štvrtine. Prístavba nebola predmetom dedičského konania. Po smrti otca sťažovateľky sa vlastníckmi nehnuteľností stala sťažovateľka spolu so sestrou, každá v jednej polovici. Po smrti sestry sťažovateľky sa jej dedičom stal jej syn PharmDr. M. G. (ďalej len „navrhovateľ“).

V roku 1991 podal navrhovateľ návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Vo veci rozhodoval okresný súd a rozhodol tak, že nehnuteľnosti mu určil do výlučného vlastníctva s tým, že sťažovateľke mal poskytnúť finančné vyrovnanie, čo aj urobil.

Podľa sťažovateľky okresný súd zahrnul do podielového spoluvlastníctva aj prístavbu, ktorá však nemohla byť predmetom vyporiadania, lebo jej výlučnou vlastníčkou bola sťažovateľka, o čom predložila súdu dôkaz, a to list vlastníctva č. 161. Okresný súd

však tento dôkaz vôbec neakceptoval, v dôsledku čoho sa predmetom vypořádania stala aj nehnuteľnosť vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky.

Sťažovateľka podala odvolanie z dôvodu odňatia jej vlastníctva k prístavbe a vznik bezdôvodného obohatenia navrhovateľa krajskému súdu, pobočke v Nitre, ktorý však rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Nápravu nezákonného stavu sa sťažovateľka pokúšala dosiahnuť aj dovolaním, aj návrhom na obnovu konania, avšak tieto neboli podľa nej pripustené.

Na základe právoplatného rozhodnutia následne navrhovateľ podal okresnému súdu návrh na vypratanie nehnuteľností. Vec bola na tomto súde vedená pod sp. zn. 10 C 81/93. Titulom právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bola sťažovateľka zviazaná vypratať predmetné nehnuteľnosti (rozsudkom sp. zn. 20 Co 7/94 z 28. septembra 2003 odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa), ako exekučného titulu, bol zo strany navrhovateľa daný návrh na výkon rozhodnutia, v dôsledku ktorého bola sťažovateľka z prístavby násilne vystáňovaná.

Podľa sťažovateľky jej rozhodnutím súdu bolo nezákonne odňaté vlastnícke právo a porušený čl. 20 ústavy, pretože predmetom vypořádania podielového spoluvlastníctva bola aj nehnuteľnosť v jej výlučnom vlastníctve. List vlastníctva č. 161 je podľa jej názoru relevantným, vierohodným dokladom o jej vlastníckom práve, ktoré jej bolo uvedenými rozhodnutiami súdov odňaté.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd deklaroval, že jej vlastnícke právo garantované čl. 20 ústavy bolo porušené rozhodnutím okresného súdu č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993, zrušil rozhodnutie okresného súdu č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993 a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

## II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri skúmaní, či v okolnostiach prípadu došlo k porušeniu sťažovateľkou namietaného ústavného práva (vlastníckeho práva), neposudzoval všetky súdne rozhodnutia sťažovateľkou uvádzané v sťažnosti (rozhodnutie v konaní o vypratanie nehnuteľnosti), ale len vydané v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 31/91 a v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 14 Co 522/92, pretože práve tie sú podľa obsahu a najmä petitu predmetom sťažnosti sťažovateľky. Keďže v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – čo nie je tento prípad), ústavný súd v uvedenom rozsahu vec ďalej skúmal a rozhodol v nej.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti

v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľky, týkajúca sa rozhodnutí okresného a krajského súdu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 31/91, je podaná oneskorene.

V okolnostiach prípadu je zjavné, že napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 31/91-98 z 10. augusta 1992, v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993 nadobudol právoplatnosť skôr, ako dva mesiace pred 28. februárom 2006, keď sa sťažovateľka obrátila na ústavný súd. Napriek tomu, že dátum právoplatnosti namietaného rozhodnutia odvolacieho krajského súdu sťažovateľka v sťažnosti neuvádza, dokonca toto rozhodnutie nie je ani priložené ako súčasť spisovej dokumentácie, ústavný súd nadobudol vedomosť o tejto právnej skutočnosti z iných rozhodnutí vo veci sťažovateľky, doložených k sťažnosti, a to z uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 29 Co 421/95 z 31. októbra 1997 o neplatnosť zápisu vlastníctva, z odôvodnenia ktorého priamo vyplýva dátum právoplatnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu, a to 27. august 1993, taktiež z uznesenia krajského súdu sp. zn. 20 Co 494/94 z 30. novembra 1994 o obnovu konania, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že sťažovateľka podala 17. januára 1994 návrh na obnovu konania proti právoplatnému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 7 C 31/91 z 10. augusta 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 522/92 z 8. apríla 1993. O tom, že k právoplatnosti rozhodnutia v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva došlo ešte v roku 1993, svedčí aj tvrdenie sťažovateľky v sťažnosti, v zmysle ktorého navrhovateľ podal na základe právoplatného rozhodnutia návrh na vypratanie nehnuteľností a konanie na okresnom súde malo spisovú značku vedenú v roku 1993.

Preto je sťažnosť sťažovateľky namietajúca porušenie jej základného vlastníckeho práva rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 31/9-981 z 10. augusta 1992, ako aj rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 522/92-115 z 8. apríla 1993 podaná oneskorene. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už nerozhodoval o návrhu sťažovateľky o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ani o ďalších návrhoch na rozhodnutie ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006